

Vedeti se mora, da so služili v Milanu pri vojaki mladeniči iz daljnih krajev, ki niso smeli po sedem, štirinajst, da celo šestnajst let na svoj dom. Nenaden obisk staršev torej ni bil nič kaj navadnega zapuščenemu vojaku. In da se brž nekoliko pogovore, jo krenejo v krčmo. Po naglih pogovorih jo mahnejo vun po mestu. A kako se začudi in prestraši vojak, ko stopi na ulico, pa ni bilo ne očeta, ne matere, ne brata več poleg njega. Hiti proti cerkvi, a maša je bila že minula. Zamudil je vse. — Ozrl se je na strop, a mesto ženske je čepela na pomolu zopet ostudna kača. Žalostno je sikala proti njemu: „Danes bi bila rešena,“ — mu je rekla — „pa si se dal zapeljati hudobnemu duhu, da si šel z njim v krčmo. Zamudil si eno sveto mašo in pahnil s tem mene zopet v tužno čakanje. Ti si bil poslan, da me rešiš, pa hudobni duh te je preslepil in preprečil mojo rešitev. Pač pride kdaj drug junak, da me reši, a to še ne bo kmalu. Podrla se bo ta cerkev in na to mesto se bo vsadila lipa, in ko ta lipa doraste, izdolbla se bo iz nje zibelka, in kdor se bo zibal v tisti zibeli, ta me bo rešil. Do tedaj je pa še in še.“

Mokriški.

Medved in lisica.

(Basen.)

Soseda medved in lisica sta se sešla v gozdu. Kar začujeta lovske rogove in lajanje psov.

„Kaj to pomeni?“ vpraša medved.

„Človek je napovedal vojsko vsem živalim!“ de lisica in dvakrat zazdeha.

„Ali ne bo treba bežati?“ poizveduje medved.

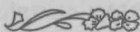
„Čemu!“ se zareži lisica, „ali hočeš mar prinesiti svojo bučo ravno pod cepec in pred puško? Jaz se potuhnem v tem gostem grmovju, ker sem majhna; ti pa si za sèm prevelik. Splezaj na to hojo, in hudobni človek, ki gleda le v tla, te gotovo ne opazi gori!“

Pa sta se razšla.

Malo pozneje pa je zadel medveda na hoji strel.

Nasvet zvijačneža vede v pogubo.

Zvonimir Maslè.

Pri oknu.

Mimo okna dannadan
hodijo ljudje;
nekateri žalostni,
drugim lica se žare.

Jaz pa skozi okno nem
zrem na te ljudi:
Ah, saj niso to ljudje,
To le tek je mojih dni.

Stavko Slavič.

